

Til §§ 12—14.

Sideløbende med en Udjævning af den økonomiske Ulighed mellem Kommunerne er det anset for nødvendigt, at en Ordning af Kommunernes fremtidige indbyrdes Forhold tillige indeholder Bestemmelser, som kan tjene til Sikring af fornødent Samarbejde med Hensyn til saadanne tekniske Foranstaltninger, hvis Gennemførelse berører saavel vedkommende Kommunes eget som en af de andre to Kommuners eller begge disses territoriale Omraade. Der er derfor foreslaaet oprettet en Voldgiftsret til Afgørelse af, hvorvidt og da paa hvilket teknisk og økonomisk Grundlag et Samarbejde i paakommende Tilfælde skal foregaa, saafremt Enighed herom ikke har kunnet tilvebringes ved fri Forhandling mellem Kommunalbestyrelserne.

Voldgiftsretten foreslaas udmeldt for hver enkelt Sag, for at det kan blive muligt ved Rettens Sammensætning at iagttage de saglige Hensyn, som til enhver Tid gør sig gældende. Samme Synspunkt har været bestemmende for Forslaget om Oprettelse

af en Opmandsinstitution paa 3 Medlemmer. Opmandene foreslaas udnævnt af Præsidenten for Højesteret, der tillige udpeger den Person blandt Opmandene, der skal fungere som Formand for Voldgiftsretten.

I Bestemmelserne vedrørende Voldgiftsretten er der iøvrigt foreslaaet en Regel om, at en Beslutning af Voldgiftsretten, saafremt Sagen vedrører alle tre Kommuner, ikke kan anses truffet af et Flertal, medmindre mindst en Voldgiftsmand fra hver Kommune har stemt for Forslaget. Denne Regel har til Formaal at hindre, at to af Kommunerne i Fællesskab uden Opmandskendelse skal kunne overstemme den tredie Kommune.

Det er endvidere foreslaaet, at Opmandene i Forening skal afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt en for Voldgiftsretten indbragt Sag maa anses for at berøre alle tre Kommuners Interesser, eller om den alene er af Betydning for de Kommuner, mellem hvem Sagen er rejst, saaledes at kun disse kan blive repræsenteret i Voldgiftsretten.

I de efterfølgende Tabeller er der ud fra Kommunernes Regnskaber for 1933—34 og 1934—35 givet en talmæssig Belysning af det Grundlag, paa hvilket den foreslaaede Udligning skal foretages henholdsvis i Forholdet København—Frederiksberg og København—Gentofte.

I Tabellerne Nr. 1—3 er vist, hvorledes man udfinder den Maalestok, der er bestemmende for Udligningen af den skattemæssige Bæreevne, og som afhænger saavel af det kommunale Udgiftsniveau (Udgiftstallet), som af de Skatteindtægter og Ejendomsværdier, der staar til Raadighed ved Skatteudskrivningen (Skattetallet). Beregningen af Udgiftstallet (Lovforslagets § 2, Stk. 2) fremgaar af Tabellerne Nr. 1 og Beregning af Skattetallet (§ 2, Stk. 3) af Tabellerne Nr. 2; i en Note til sidstnævnte Tabeller er endvidere redegjort for, hvorledes man har opgjort det Grundbeløb af den københavnske Rateskala, der indgaar i Beregningen af Skattetallet. I Tabellerne Nr. 3 er dernæst angivet, hvorledes Maalestokken fastlægges i Henhold til § 2, sidste Stk., under Hensyn til de Bevægelser, som Udgiftstal og Skattetal udviser. Det Procenttal, som derefter fremkommer, udgør da den Procent af Grundbeløbet, hvorefter Jævnføringen af den personlige Skat skal foregaa.

I Tabellerne Nr. 4 er foretaget en samlet Opgørelse af de forskellige, paa lige Grundlag beregnede Skattebeløb, som er Genstand for Udligning, og i Tabellerne Nr. 5 er anført, hvilket Udbytte en lige Skatteudskrivning vilde give pr. Indbygger, dels i hver Kommune for sig og dels i de to paagældende Kommuner tilsammen. Idet Forskellen mellem sidstnævnte Udbytte og Udbyttet i den bedst stillede Kommune multipliceres med dennes Indbyggertal, fremkommer det i Tabellerne anførte Udlignings-tilsvær. Da der imidlertid heri er indbefattet Erstatningsbeløbet for den bortfaldende Erhvervsskat, maa dette Beløb, der er angivet i den vedføjede Note, fradrages i Tilsværet ved Bedømmelsen af Udligningens økonomiske Virkninger. Endelig er i Tabel Nr. 6 angivet, hvilke Ændringer Udligningen vilde medføre i de paagældende Kommuners Skattebehov i de betragtede Skatteaar.